

10 Μαΐου 2020

Στην Μητέρα

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Μιά και η δεύτερη Κυριακή του Μαΐου καθιερώθηκε παγκόσμια, να τιμάτε το ιερό όνομα της μητέρας, θέλησα να αφιερώσω λίγα λόγια καρδιάς, στη μητέρα που έφυγε για τον ουρανό, στη μητέρα που είναι ακόμα ανάμεσά μας, αλλά και στην υποψήφια μητέρα.

Ατέλειωτη η σειρά από μανάδες, από όλες τις φυλές, όλα τα χρώματα. Όλες ίδιες οι μανάδες της γης! Όμως, οι μανάδες του τόπου μας, έχουν πάρει τήν κάψα της αγάπης τους και το ρυτιδιασμένο πρόσωπό τους, από την καυτή πέτρα τής γής μας.

Όλα τα χρόνια, αλλά και σήμερα, μέσα στη λαίλαπα των θλίψεων, τών δοκιμασιών, αλλά και τής απομόνωσης, κανένας δεν τόλμησε να αμφισβητήσει τη μητέρα.

Την ταπεινή αυτή δουλεύτρα, πού δέν έχει οχτάωρο, δέν έχει ασφάλιση, δεν έχει

ΙΚΑ για την προσφορά της, που δεν έχει ακόμα και τα παιδιά της τελικά, γιατί ξέρει πώς τα ετοιμάζει για να της φύγουν μια μέρα, όταν θα φτιάξουν δικά τους σπιτικά. Είναι το πρόσωπο που έμαθε μόνο να δίνει και όχι να παίρνει. Πιό πολλές είναι οι πίκρες που εισπράττει, παρά οι χαρές. Πόσο δικαιολογημένο είναι αυτό που λέει ο Καμπούρογλου : «Δίκαια ονομάζουμε τη γή μητέρα, γιατί ενώ την ποδοπατούμε, αυτή δεν παύει να μας δίνει καρπούς και άνθη».

Βλέπω αυτή την ώρα τα σοφά βαθιά μάτια της, που έχουν πολλές φορές ψιχάλες βροχής. Σάν άνθρωπος έχει και αυτή τα δικά της προβλήματα. Όμως πάντα, το θεωρεί φυσικό, να περιμένει πότε τα παιδιά της θα την πάρουν τηλέφωνο, για να της πούν τις οικογενειακές τους γκρίνιες, τις οικονομικές τους δυσκολίες και τότε αυτή, θα ξεχάσει την πίεσή της και τις εξετάσεις που της παρήγγειλε να κάνει ο γιατρός. Έμαθε μόνο να δίνει και να προσεύχεται για τους άλλους και να ξεχνά πολλές φορές να προσευχηθεί στο Θεό για τον εαυτό της.

Δεν θα ξεχάσω, τι μου είπε μια άρρωστη μάνα που την επισκέφθηκα στο νοσοκομείο πρίν χρόνια στην Αυστραλία. «Προσευχήσου να γίνεις καλά», τής είπα. Γέλασε! Προσεύχομαι, Πάτερ, μου είπε, μα πού να προλάβεις τόσο κόσμο! Βάλε παιδιά, βάλε άντρα, βάλε εγγόνια, βάλε να πείς Ευχαριστώ στο Θεό για τις χαρές που τους έδωσε. Βάλε να παρακαλέσεις για τις πίκρες τους. Πού να προλάβεις να παρακαλέσεις για λόγου σου»;

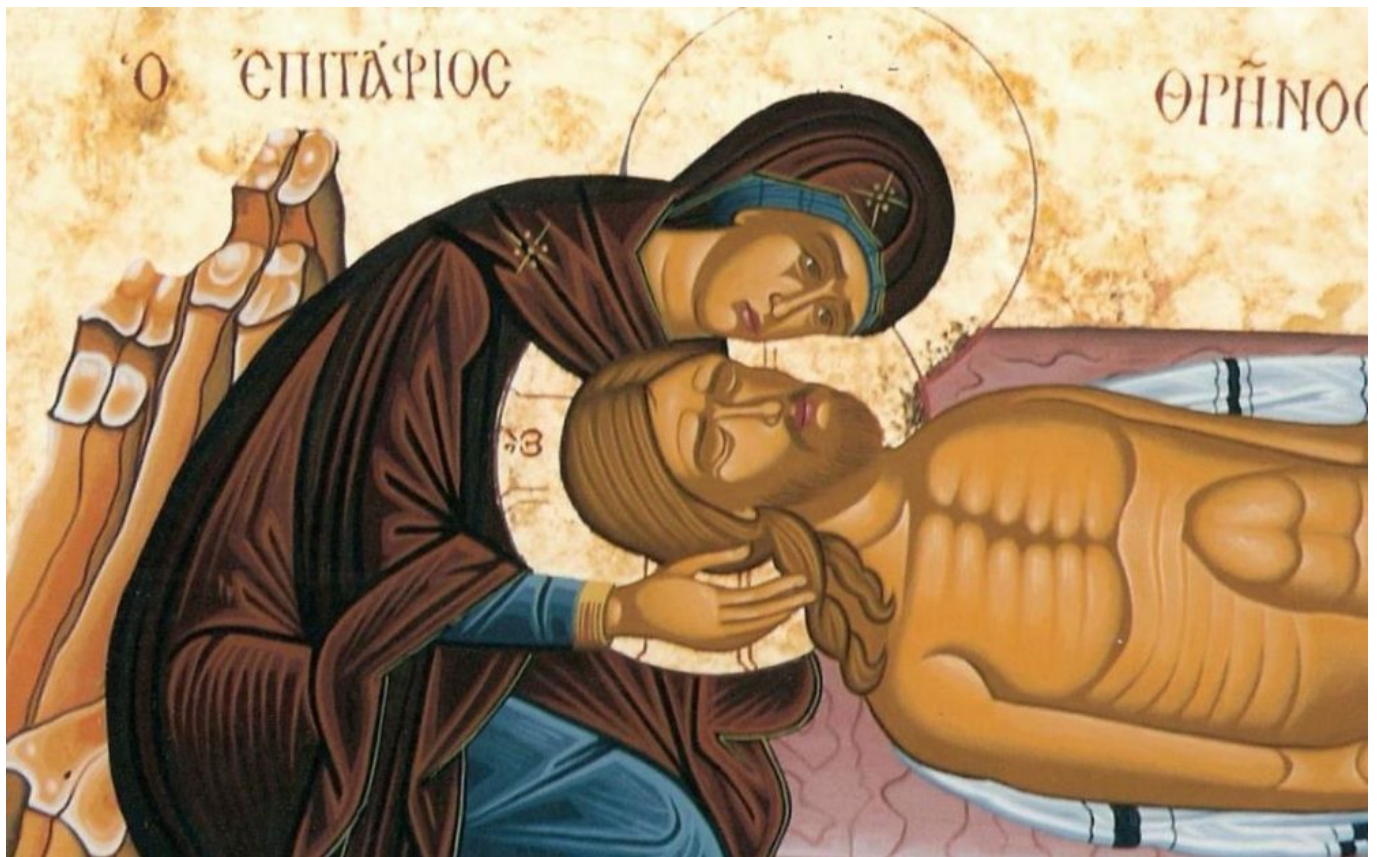
Θυμάμαι όμως πιο πολύ και συγκινήθηκα, με το πώς τελείωσε: «Να παρακαλέσω Πάτερ να πάω στον Παράδεισο»; Μά αν δεν έρθουν εκεί τα παιδιά μου, τι να τον

κάνω τον Παράδεισο ☐; Αυτή είναι η μάνα!

Εσείς μανάδες που φύγατε στον Ουρανό: Πόσες φορές με αργές κινήσεις ανάβατε το καντήλι στην Εικόνα Της Παναγίας και εκεί, οι δύο μανάδες, η μάνα του ουρανού η Παναγία και η μάνα της γής, πιάνετε κουβέντα.

Και αφού έλεγε η μάνα της γής και την άκουγε υπομονετικά η άλλη, η μάνα του ουρανού, γινόταν μια αλλαγή: Στυλονώτανε η μάνα μας, έπαιρνε κουράγιο από την άλλη, την πιο πικραμένη μάνα, που είδε το παιδί της πάνω στο Σταυρό και λέγοντάς της Ευχαριστώ, ξαναγύριζε στην καθημερινή πάλη της.

Μάνα του Ουρανού και μάνα της γης και οι δύο έμαθαν να μεσολαβούν, να καταλαβαίνουν, να συγχωρούν.

Άν ζείς μάνα σήμερα, σου φιλάμε τα κουρασμένα χέρια σου, πού αν δέν το ξέρεις κρατάνε τον κόσμο μας και σου λέμε ευχαριστώ.

Άν έχεις φύγει στον Ουρανό, ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΝΑ ΕΧΕΙΣ. Εκ μέρους όλων σας που χάσατε τις μητέρες σας τις λέω : Μητέρα, σου φιλώ ευλαβικά το μάρμαρο του

Τάφου σου και σου λέω μέσα από την καρδιά μου με πολύ ευγνωμοσύνη ένα μεγάλο ευχαριστώ, και σου δηλώνω, πώς ότι έγινα και όπου πρόκοψα, το χρωστάω πρώτα στο Θεό και μετά σε Εσένα.

Ο ΒΡΥΟΥΛΩΝ ΠΑΝΤΕΛΕΜΩΝ.

Με την ευκαιρία αυτή, σας γράφω κάτι που διάβασα πριν χρόνια σαν σήμερα, εορτή της μητέρας, σκέψεις μιάς μάνας που έγραψε:

□Μεθαύριο είναι εορτή της μητέρας. Κάλεσα τα παιδιά μου στο σπίτι μου. Πρέπει να τα ευχαριστήσω. Έκανα τα πάντα: Έφτιαξα, ετοίμασα. Ένιωθα όμως ότι κατέρρεα από την κούραση και η προσευχή μου ήταν, να πέσω κάτω από την κούραση μετά

την γιορτή.

Η ώρα έφτασε. Το κουδούνι χτυπούσε συνεχώς. Τα παιδιά έφτασαν. Ήρθε η ώρα για φαγητό. Τα μωρά πεινούσαν. Όμως οι μαμάδες τους είχαν πιάσει κουβέντα.

Παρ' όλο που πονούσα ολόκληρη, τα μάζεψα, τάισα τα πιο μικρά, που λέρωσαν, που μάλωσαν κι εγώ τα συμφιλίωσα.

Τότε άκουσα μια φωνή. Πεινάσανε τα παιδιά. Πώς πέρασε η ώρα και ξεχαστήκαμε με την κουβέντα, είπαν κάποια στιγμή όλες οι κόρες μου μαζί.

Απάντησα: Ταίστηκαν τα παιδιά, τις καθούχασα και άρχισα να σερβίρω στις πιατέλες.

Κουράστηκες πολύ, είπε η μια κόρη μου.

Και δεν σε βοηθήσαμε καθόλου, είπε η άλλη.

Δικά μας είναι τα πιάτα, εμείς θα συμμαζέψουμε την κουζίνα, είπε η νύφη. Να είστε καλά παιδιά μου, είπα πολύ συγκινημένη.

Και φάγαμε, και ήπιαμε και ευχηθήκαμε. Τον καφέ θα τον ψήσουν τα παιδιά, σκέφτηκα. Την κουζίνα επίσης θα την τακτοποιήσουν τα παιδιά.

Δεν θα κουραζόμουν εγώ!

Η μέρα είναι πολύ όμορφη! Πάμε για καφέ έξω; Πρότεινε ο άντρας της μιάς. Πάμε να πάρουν αέρα τα παιδιά, είπε ο άλλος.

Τι καλά, πολύ θα ήθελα να πάω κι εγώ ένα περίπατο σκέφτηκα. Γρήγορα ετοιμάστηκαν. Μπρός στα αυτοκίνητα. Δόθηκε το σύνθημα της εξόδου. Βγήκαν όλοι έξω. Χώθηκαν στα αυτοκίνητα. Τακτοποιήθηκαν.

Εγώ απόμεινα εκεί στο πεζοδρόμιο. Αχ! είπε η μία κόρη, η μαμά δεν μπήκε. Αχ! είπε η άλλη, μα δεν χωράει. Λυπήθηκαν! Τι να γίνει; Αναρωτήθηκαν.

Δεν θα έρθω παιδιά μου. Δεν το έχω κέφι. Είμαι και κουρασμένη. Πηγαίνετε εσείς. Ξελάφρωσαν! Ξεκίνησαν.

Μάνα, και του χρόνου μου ευχήθηκαν. Να μας ζήσεις! Έφυγαν!

Μπήκα στο σπίτι, ξεντύθηκα, έβαλα την ρόμπα της δουλειάς, την ποδιά και καθώς μπήκα στην κουζίνα και είδα το σωρό, ποτήρια, πιάτα, πιατέλες, τεντζερέδες, με έπιασε ένα γέλιο, μα τι γέλιο!

Αυτό θα πεί μάνα, είπα. Και του χρόνου και άρχισα να συμμαζεύω.

Η μέση μου είχε πάψει να με πονάει.

Ήταν η μόνη που με λυπήθηκε ! ☐.